

Eren dos quarts de sis. La Clara, puntual com de costum, arribava a ca la Bet, carregada amb l'uniforme, el faristol, les partitures i la flauta travessera. –Bufa, Bet, fa un fred que pela, al carrer! –rondinava la Clara.

–Ja ho veig, ja. Tens el nas vermell com un tomàquet –va respondre la Bet una mica burleta mentre li fregava amb les dues mans les galtes gelades.

–Riu, riu, però ja et pots abrigar bé, avui, si no vols acabar feta un gelat!

–Va, Clara, anem a l'habitació a posar-nos l'uniforme.

A les sis en punt...

–Nenes, hauríem de començar a passar! –va cridar la mare, que les esperava al rebedor amb l'abric posat i la càmera fotogràfica penjada al coll.

I caminant amb pas decidit, aviat van ser a la plaça de la vila, plena de gom a gom.

—Vinga, tots a punt, que les travesseres ja són aquí! —va demanar el director de la banda en veure-les arribar.

Cada músic es va col·locar al seu lloc: els trombons, els oboès, els clarinets, les trompes i les trompetes, les tubes, els fagots, els saxos, les bateries i les flautes travesseres...

I amb els faristols de braç ben agafats i les partitures en l'ordre acordat, després d'un silenci atent, el director va donar l'entrada.

